

MAJA KONRAD

HENRY

és a talált tárgyak
gyűjteménye

Rajzolta: STEFANIE JESCHKE

Fordította: GYŐRI HANNA

Gábor
Sutri
Sze, 16h

Paula meg
Móni
Kedd, 16h

Békés
Grundschule

ELISMERÉS
20kg
szemét gyűjtéséről

M. F. M. M. S. G. J.

ISBN 978-615-115-106-8

ISSN 2732-3099

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2026-ban.

1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a

www.pagony.hu

Eredeti kiadás:

© 2023 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany

First published in Germany under the title

Henry Kolonko und die Sache mit dem Finden

All rights reserved

Szöveg © Maja Konrad, 2023

Illusztráció © Stefanie Jeschke, 2023

Fordítás © Győri Hanna, 2026

Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2026

Sorozatterv: Baranyai (b) András

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Szerkesztő: Grancsa Gergely

Műszaki vezető: Pais Andrea

Tördelő: Gráf Dóra

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkción vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Dürer Nyomda Kft.

Felelős vezető: Varga Tamás ügyvezető igazgató

www.durer.hu

Arthurnak

1. fejezet

Barna sétabot alpesi tóval

Henry Kolonko végighúzta az ujját a Mozart utca 11. kapucsengőjének névtábláin.

Ez lesz az! Megtalálta!

Megborzongott izalmában.

Nézte a barna, összekaristoltsétabotot a kezében. Elgörcbült fémtáblácska díszelgett az elején, rajta egy hegyi tó. „Alpesi tó”, állt

a kép alatt. A hátuljába valaki finom betűkkel belekarcolta: „A. Zikowski”.

Henry a Clara parkban találta a botot, a játszótér melletti padnak döntve. Gyakran gyűjtött össze elveszett tárgyakat ezen a jól bevált helyszínen – általában egy-egy esernyőt vagy valakinek a kedvenc plüssállatát. Vagy, mint múlt vasárnap, egy sétabotot.

Henry a bejárati ajtó mellé támasztotta a botot, nagy levegőt vett, és megnyomta a csengőt.

Eltelt egy pillanat. Halk recsegés hallatszott.

– Igen?

Öreges hang volt, ahogy előre sejtette.

– Megtaláltam! – kiáltotta bele Henry a kaputelefonba.

Aztán elrohant, amilyen gyorsan csak tudott.

Eltartott egy darabig, míg előcsoszogott egy hajlott hátú öregember, és nehézkesen

kinyitotta a Mozart utca 11. kapuját. Kávébar-
na nadrágot és szürke posztópapucsot viselt.
Kutakodva nézett körül.

Aztán észrevette a sétabotot. A szája elé kapta
a kezét és olyan arcot vágott, mint aki nem akar
hinni a szemének. Óvatosan felemelte a botját,
és végigsimította a tavas táblácskát az ujjával.

Aztán még egyszer körülnézett, mielőtt
a botjára támaszkodva eltűnt a kapualjban.

Henry kilesett a szemben parkoló autó
mögül, és mosolygott. A hátizsákjából vas-
kos narancssárga jegyzetfüzetet vett elő, és
a halas golyóstollával feljegyezte a listájába
„A. Zikowski – barna sétabot alpesi tóval” mel-
lé: VISSZAADVA. Aztán ki is pipálta.

Elégedetten csukta be a füzetet, és felnézett
a tiszta, kék égre. Mindig bearanyozta a napját,
ha sikerült visszaadnia valamit!

Henry befordult az utcájukba, és rögtön egy nagy költöztetőautót vett észre a házuk előtt. Három feltúrt ingujjas férfi épp egy sötétzöld kanapét ráncigált befelé a kapun.

Amikor odaért a teherautó mellé, belesett a belsejébe: régi bútorok, egy zongora, szobanövények és – Henry meghökkent – egy repülő elefánt várták, hogy a helyükre kerüljenek.

Hihetetlen! Ez ez elefánt egy olyan előre-hátra billegő gép volt, amilyenre régebben felült a bevásárlóközpontban. Amibe be kellett dobni egy eurót, hogy elinduljon.

De nem volt alkalma tovább ámuldozni, mert ebben a pillanatban reszelős hang csapott fel a kapualjból:

– Csak nehogy nekem összekaristolják a lépcsőkorrlátot!

Henry az égnek emelte a tekintetét.

Koriander bácsi volt az, a földszintről.

Gyorsan befurakodott a rakodómunkások mellett a kapun, és felrohant a lépcsőn. Semmiképp nem akart összefutni az utálatos szomszéd bácsival.

Amikor felért a lakásba, apa már a konyhasztalnál ült, és újságot olvasott.

– Na, pupák? Jó napod volt? – kérdezte fel sem pillantva az újságból.

A nemzetközi hírekről a lakáshirdetésekre lapozott.

Henry kivett egy almát az asztal közepén álló gyümölcsöstáliból, és beleharapott.

– Igen. Megtaláltam a sétabot tulajdonosát!

Az alma levének egy cseppje legördült a szája sarkából. Henry még épp le tudta törölni a pulcsija ujjával, mielőtt lecseppent.

Apa közben újra elmerült a lakáshirdetések böngészésében.

– Nem – mondta, majd mégis felnézett. – Arra gondoltam, hogy az iskolában jó volt-e.

A homlokára tolt a vastag, kerek szemüvegét, és Henryre mosolygott.

Henry észrevette, hogy a kereten van egy kis repedés, pont az orra fölött.

– Oké volt – vont a meg Henry a vállát.

Apán látszott, hogy akar még valamit kérdezni, de aztán annyiban hagyta.

Észrevette, hogy Henry az újságot nézi. Sóhajtva kihajtotta a 9. oldalon, ahol az elveszett tárgyakat keresők apróhirdetése voltak, és odatolta Henry elé, a reggeliről az asztalon maradt morzsákkal együtt.

– Tessék – mondta, és megdörzsölte a homlokát. – Ha kell valami, szólj, oké?

Henry ismerte ezt a pillantását. „Nem tudom, mit kéne mondanom, de tudom, hogy az anyukád valami ilyesmit mondott volna.”

Henry az újságért nyúlt. De apa még mindig szorosan fogta.

– De cserébe te viszed le a szemetet – mondta, és kacsintott. Aztán összehajtotta az újságot, és odaadta Henrynek.

Henry idegesen sóhajtott.

– Jó, majd később leviszem – motyogta.

A fogai közé fogta az almát, felkapta a hátizsákját, és a hóna alá csapta az újságot.

Aztán elindult a szobájába.

– Henry, várj csak! – kiáltott utána apa. – Az előbb telefonált Malte. Kérdezte, hogy lemész-e vele focizni.

– Nem érek rá – felelte szűkszávúan Henry, aztán hangosan bevágódott mögötte az ajtó.